

[K. Axel Nielsen.]

udvikling, en omvurdering, der desværre endnu ikke er registreret af domstolene, hvad jeg meget beklager, og det skønt lovgrundlaget i og for sig gør det muligt. Jeg vil herfra gerne henstille til domstolene, at de bruger de straffebestemmelser, der findes, fordi skattesnyderi i dag er en samfundsskadelig lovovertrædelse, som bør rammes og rammes hårdt.

Jeg kan give tilslutning til, at vi i et udvalg drøfter lovforslaget. Det skulle glæde mig, om betænkningen fra det sagkyndige udvalg kunne komme så betids, at vi kan nå at få det med i denne samling.

Langkilde: Det konservative folkeparti gav i foråret 1969 udtryk for, at vurderingen af skattesnyderi som en forbrydelse, der må ligestilles med berigelsesforbrydelserne, var et af de reformønsker, vi havde på straffelovgivningens område, og det er fortsat vores opfattelse, at sådan bør det være. Det var vel også baggrunden for, at dette problem blev taget op af en arbejdsgruppe i centraladministrationen i 1969-70. Forslagsstillerne fra VS, som er bekendt hermed, har ikke ønsket at afvente resultatet af udvalgets overvejelser, men har på ny fremsat et lovforslag om ændring af straffeloven på dette punkt. Et tilsvarende lovforslag blev fremsat i foråret 1970.

Det foreliggende lovforslag er ikke særlig vidtgående. I princippet er der blot tale om, hvad man kunne kalde en sceneforandring. Straffebestemmelser, som hidtil har været optaget i særlovgivning, overføres; jeg indrømmer med visse skærpselser, til straffeloven. Forslagsstillerne har tilsyneladende den opfattelse, at skattesnyderi ved at stå i lov med manddrab, tyveri, voldtægt og andre udslag af kriminelle hensigter bliver vurderet anderledes, end når det står alene i en særlov. Der er noget pudsigt naivt over dette synspunkt, men det behøver ikke at betyde, at der ikke er noget om det alligevel, det må jeg da erkende. Men det er unægtelig et synspunkt, som vil føre ret vidt, hvis det blev gennemført i sin yderste konsekvens. Jeg kunne tænke mig, at der nu og da herinde, hvis der opstod et eller andet særlig aktuelt lovovertrædelsesproblem, omgående ville blive rejst krav om, at forbrydelsen overføres til straffeloven, og det

er vel et spørgsmål, om det vil være helt rigtigt at gøre det.

Det, der er afgørende for generalpræventionen, som forslagsstillerne, som vel i øvrigt ikke i almindelighed har noget særlig hjerteligt forhold til generalpræventionen, med rette lægger nogen vægt på, er selvfølgelig ikke, i hvilken lov straffebestemmelsen står, men hvorledes handlingen straffes, og hvor stor risikoen er for, at den bliver opdaget. Det er disse to punkter, man skal sætte ind på. I sig selv medfører det forhold, at overtrædelsen af loven er optaget i straffeloven, jo ikke, at den straffes strengere. Med strafferammernes anvendelse ligger det efter dansk tradition således, at domstolene overvejende bevæger sig i den billigste del af rammen, og det gælder i og for sig, uanset om overtrædelsen står i straffeloven eller i en særlov. Når skattesnyderi bedømmes relativt mildt straffemæssigt — og det mener jeg nok man kan sige, men det er altså ikke i strid med dansk strafferetlig tradition — har man kun ét middel efter min mening, nemlig at påanke dommen fra anklagemyndighedens side til skærpselse og eventuelt søge den indbragt for højesteret for derved at få gennemført en alvorligere bedømmelse af overtrædelsen.

Det næste vigtige moment er opdagelsesrisikoen, og den afhænger efter min mening af, om man har det fornødne sagkyndige personale til ligningsarbejdet. Vi ved, at der er betydelige vanskeligheder her, og problemerne i forbindelse med kildeskattens indførelse har i alt fald ikke bedret personaleforholdene på dette område.

En anden ting, som er væsentlig for bedømmelsen af skattesager som straffesager, og hvorved de i og for sig adskiller sig fra andre straffesager, er problemet om omfanget og antallet af de sager, der afgøres administrativt. Her er jo klart et område, hvor der er en forskel på den almindelige straffesag, altså de almindelige forbrydelser, og denne særlige kategori. I virkeligheden er det vel ligningsrådet, som afgør, om en skattesag skal gøres til genstand for strafferetlig behandling, og den afgørelse må formentlig træffes på grundlag af en vurdering af, hvorvidt sagen vil kunne medføre frihedsstraf. En tilsvarende problemstilling kender man ved smuglerisager. Dette gør, at disse sager i og for sig skiller sig ud fra andre ty-